

Danas se donosi proračun za slijedeću godinu. Očekivano, proračun je uradak vladajuće koalicije i građana koje predstavlja. Uostalom proračun ne zadovoljava minimum ekonomskih kriterija u smislu kuda plovi hrvatski brod. Ostali su građani drugog reda što znači da su – nevažni. Interesantno je gledati monotonu priču predsjednika Hrvatskog sabora kako se amandmani ne prihvaćaju jer nisu dobili većinu glasova saborskih zastupnika. To će danas kazati više od 450 puta naš predsjednik Gordan Jandroković. Za nagradu će dobiti očekivanih 77 ruku koje će izglasati proračun za narednu godinu.

(Ne)izglasavanje proračuna znači (ne)prihvatanje politike stranke na vlasti. Nije moguće napisati proračun koji u postojećim političkim konstelacijama ne bi pribavio potrebnih 76 ruku. Kada saborski zastupnici podnesu gotovo sedam amandmana po oporbenom saborskom zastupniku tada je to moguće interpretirati kako predloženi proračun nije u interesu hrvatskih građana već je izraz parcijalne politike vladajuće koalicije koji predstavlja manji dio hrvatskih građana. Pri tome, valja identificirati, veliku netrpeljivost između vladajućih i onih saborskih zastupnika koji djeluju u oporbi. Ta netrpeljivost ide tako daleko da vladajući ne prihvaćaju amandman od bilo kojeg oporbenog zastupnika unatoč činjenici da bi prihvatanje amandmana, posebno istaknutog oporbenog saborskog zastupnika, imalo za posljedicu barem postavljanje pitanja nije li se ispod stola ipak nešto dogovorilo? Ovako balkanska krčma ostaje balkanska krčma, monotona i samodostatna.

Kad koalicija mora kazati više od 450 puta ne! oporbi tada je jasno da nije moguće uspostaviti između parlamentarnih stranaka kako modus vivendi tako ni modus operandi. Način i sadržaj komunikacije premijera Andreja Plenkovića zapravo ne želi suradnju. Stiče se utisak kako sukobi u Hrvatskom saboru koriste vladajućoj koaliciji. U Hrvatskom saboru postoje fleksibilni, polufleksibilni i nefleksibilni saborski zastupnici. Ipak, nitko do sada nije kritizirajući rad druge političke opcije, jasno priopći kako djelovanje bez jasno iskazanih političkih i inih opredjeljenja nije u interesu hrvatske budućnosti pa, prema tome, zbog nepoštivanja minimalnih političkih i civilizacijskog standarda, nije u budućnosti moguća suradnja.

To je važno jer bi se tako uspostavila pravila ponašanja u Hrvatskom saboru. Ovako – svatko može raditi što, kada i gdje hoće. Ono što podržavam danas ne obvezuje me sutra u bilo kojem pogledu. Tako nastaje politička amorfna masa koja nema niti može imati smisla. To nije dobro za hrvatske građane, ali to nije dobro ni za političare kojima su samo oni važni. Doći će neki novi klinci koji će im priopćiti kako su radili krivo i kako su svojim grijehom propusta ugrozili opstanak hrvatske države. Sve u svemu izglasavanje ovogodišnjeg proračuna predstavlja još jednu tragičnu priču koja jasno naznačuje kako je stanje gore od najcrnijih procjena katastrofičara.

Upravo prihvaćen proračun, u ekonomskom i analitičkom pogledu, predstavlja „krpu na zakrpu“ pa ne samo da nije instrument ekonomske politike već je odraz imaginarne slike umjesto rizične i tragične stvarnosti. Proračun bi morao biti osnovni instrument i sredstvo ekonomske politike. Tako je u razvijenim i odgovornim zemljama. Ovaj i ovakav proračun nije ništa od toga. Nema čak ni naznaka u kojem će se pravcu kretati ekonomska politika. Imperativ zamjene kune eurom dominira u mislima premijera Andreja Plenkovića. Ništa drugo nije važno. Međutim, Bruxellesu trebaju novi članovi eurozone pa će Hrvatska dobiti zeleno svjetlo ne zato što je ispunila maastrichtske zahtjeve već zato jer to odgovara birokratskom centru moći čiji će ugledan član postati Andrej Plenković. Jasno ukoliko se ponovi suviše veliki broj kompromitirajućih slučajeva. Odavno je eurozona izgubila smisao i sadržaj te razloge zašto je uopće uspostavljena. Sve postaje nevažno. Ništa ne zabrinjava osim izostajanja aplauza postojećoj politici koja vodi, kako nam tumači vladajuća koalicija, optimalnu ekonomsku i svaku drugu politiku. Posebno je važna podrška, po godinama, starijih birača koji ionako nikad nisu imala jasan stav što je a što nije dobro.